

Bilag 2

Udenrigsministeriet.

København, den 22. januar 1953.

Under henvisning til udvalgets skrivelse af 12. december 1952 angående oplysninger til brug ved behandlingen af forslag til rigsdagsbeslutning om Danmarks ratifikation af Konvention til Beskyttelse af Menneskerettigheder og grundlæggende Frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, med tilhørende tillægsprotokol, undertegnet i Paris den 20. marts 1952, meddeler udenrigsministeriet:

ad 1. Statsministeriet, indenrigsministeriet, justitsministeriet, arbejds- og socialministeriet, kirkeministeriet og undervisningsministeriet er blevet anmodet om en udtalelse om, hvorvidt de nævnte ministerier måtte have noget at erindre imod, at konventionen samt tillægsprotokollen ratificeres af Danmark. Med undtagelse af arbejds- og socialministeriet, der ikke mente, at sociallovgivningen opfylder konventionens bestemmelser, har alle ressortministerier erklæret sig indforstået med, at overenskomsterne ratificeres. Statsministeriet har endvidere udtalt, at det intet har at erindre imod, at der afgives en erklæring om, at konventionen samt tillægsprotokollen også skal finde anvendelse på Grønland.

ad 2. Konventionens art. 43 vil være at oversætte således:

„I behandlingen af enhver sag, der indbringes for domstolen, skal 7 dommere deltage. Som selvskevne medlemmer af retten deltager de dommere, der er statsborgere i de stater, der er parter i konflikten. Gives intet sådant selvskevnet medlem, har vedkommende part ret til at udnævne en dommer. De andre dommere vælges ved lodtrækning, der foretages af præsidenten, før sagen påbegyndes.“

ad 3. I den svenske regerings proposition nr. 165 af 2. marts 1951 til rigsdagen udtales det om konventionens art. 46, at Sverige ikke, forinden erfaringen har vist, at der ved siden af kommissionen findes et praktisk behov for domstolen, bør afgive en erklæring om anerkendelse af domstolens kompetence.

ad 4. Justitsministeriet har om forholdet mellem straffelovens § 13 og konventionens art. 2 udtalt følgende:

„Bestemmelsen i straffelovens § 13 om straffrihed ved udøvelse af nødværge hjemler efter justitsministeriets opfattelse ikke straffrihed i videre omfang end forudsat i konventionens art. 2, stk. 2. § 13 betinger straffrihed af, at nødværgehandlingen har været nødvendig for at modstå eller afværge et påbegyndt eller overhængende uretmæssigt angreb og ikke åbenbart går ud over, hvad der under hensyn til angrebets farlighed, angriberens person og det angrebne retsgodes betydning er forsvarligt. Tilsvarende regler gælder efter stk. 3 handlinger, som er nødvendige for på retmæssig måde at skaffe lovlige påbud adlydt, iværksætte en lovlig pågribelse eller hindre en fanges eller tvangsanbragt persons rømning.“